

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 351/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 236/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2006 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 236/05.

Sťažovateľ uviedol: „Ešte dňa 26. V. 2005 Ústavný súd SR odo mňa obdržal moju ústavnú sťažnosť, zo dňa 25. V. 05, a to na prietahy, resp. neprejednanie veci v primeranej lehote a ktorá sa týka súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 4 C 732/98.

Dňa 30. XI. 05 vyniesol ústavný súd uznesenie pod sp. zn. II. ÚS 236/05-14, ktorým prijal túto moju kauzu na ďalšie konanie pred ním. Toto rozhodnutie ústavného súdu môj advokát obdržal dňa 16. I. 2006. Prípisom tej istej sp. zn. a int. čís. – 17, zo dňa 9. I. 06, Ústavný súd SR oslovil môjho advokáta s požiadavkou, aby v lehote 10-tich dní bolo súdu oznámené, či trvá na ústnom verejnom pojednávaní v tejto veci. Na túto výzvu som z poverenia môjho advokáta reagoval ja svojim písomným podaním, zo dňa 24. I. 06, v ktorom som o. i. akcentoval skutočnosť, že ide pre mňa o veľmi dôležitú kauzu, ktorá mala byť už dávno v skrátrenom konaní rozsúdená, ale bohužiaľ ani po tak dlhej dobe sa nestalo.

Som presvedčený, že v danom prípade Ústavný súd Slovenskej republiky na môj úkor porušil základné a ľudské právo nielen podľa Ústavy SR, ale aj Európskeho Dohovoru, a to pokiaľ ide o výslovné právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, resp. o moje právo prejednať a uzavrieť túto záležitosť v primeranej lehote. Lebo ja si myslím, že 9 mesiacov bolo času na to dosť na to, aby ústavný súd vytýčil o tejto veci pojednávanie a o nej aj meritórne rozhodol lebo od prijatia tejto sťažnosti na ďalšie konanie mu v tom nič nebránilo, už nehovoriac o tom, že aj celková dĺžka od podania mojej pôvodnej ústavnej sťažnosti tomuto súdu je až po dnešok veľmi dlhá a neadekvátne závažnosti tohto môjho sporu.“

Sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie označených základných práv, priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk, uložiť zodpovednému senátu konať a rozhodnúť bez prietahov a uhradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 236/05 porušil označené základné práva v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že so žiadneho ustanovenia ústavy ani zákona o ústavnom súde nevyplýva, že do právomoci ústavného súdu patrí

preskúmavanie vlastných rozhodnutí, resp. konaní, ktoré im predchádzali. Týka sa to aj konania pred ústavným súdom, v ktorom sa namieta porušenie označených základných práv, ako sú uvedené v predmetnej sťažnosti. Práve naopak podľa ustanovenia čl. 133 ústavy „proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok“. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie ústavného súdu a konanie ktoré mu predchádzalo nie je možné v zmysle citovanej ústavnej úpravy preskúmať. Neexistuje teda žiadny riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, pomocou ktorého by bolo možné rozhodnutie (a aj konanie pred ním) ústavného súdu preskúmať. Takúto právomoc nemá ani ústavný súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť odmietol z nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že vo veci II. ÚS 236/05 rozhodol nálezom z 24. augusta 2006, ktorý bol doručený právnemu zástupcovi sťažovateľa 16. októbra 2006, teda deň po napísaní sťažnosti (15. októbra 2006) v teraz posudzovanej veci.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2006